

fok

24 | 1 | 2017
Rudolfinum,
Dvořákova síň

Novoroční koncert pro e.on

e.on

SYMFONICKÝ ORCHESTR HL. M. PRAHY FOK

Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK

Wolfgang Amadeus Mozart: Předehra k opeře Figarova svatba

Maurice Ravel: Bolero

Antonín Dvořák: Symfonie č. 9 „Novosvětská“

Adagio – Allegro molto

Largo

Molto vivace

Allegro con fuoco

Dirigent – Tomáš Brauner

Sinfonisches Orchester der Hauptstadt Prag FOK

Wolfgang Amadeus Mozart: *Ouvertüre zur Oper Le nozze di Figaro*

Maurice Ravel: *Bolero*

Antonín Dvořák: *Sinfonie Nr. 9 „Aus der Neuen Welt“*

Adagio – Allegro molto

Largo

Molto vivace

Allegro con fuoco

Dirigent – Tomáš Brauner

**Vážené dámy, vážení pánové,
milí přátelé skupiny E.ON Czech,**

rád bych Vás jako tradičně srdečně pozdravil u příležitosti již dvanáctého ročníku novoročního koncertu energetické skupiny E.ON.

Letošní vstup do nového roku jsme se Vám rozhodli zpříjemnit melodiemi Wolfganga Amadea Mozarta, Maurice Ravela a Antonína Dvořáka.

V první části koncertu Vás strhne předehra k opěře Figarova svatba, jejíž podmanivé tempo Vás následně přenese přes Ravelovo plynule gradující Bolero až k vrcholu večera, symfonii č. 9 „Z Nového světa“ Antonína Dvořáka.

Všemi částmi programu Vás dnes večer provede Symfonický orchestr hlavního města Prahy FOK, který patří k našim předním hudebním tělesům. Taktovky se dnes večer ujme dirigent Tomáš Brauner, který pravidelně spolupracuje s významnými hudebními tělesy na české scéně, mezi které patří například Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Plzeňská filharmonie či Moravská filharmonie Olomouc.

Vážené dámy, vážení pánové, milí hosté, přeji Vám krásný večer plný příjemných hudebních zážitků a podnětných rozhovorů s představiteli naší skupiny, jejímž jménem bych Vám chtěl poděkovat, že jste přijali naše pozvání na dnešní koncert. Rád bych Vám také touto cestou popřál do roku 2017 pevné zdraví, osobní pohodu a úspěchy v oblasti soukromé i pracovní.

Zároveň mi dovolu, abych touto cestou srdečně poděkoval také dirigentu Tomáši Braunerovi a Symfonickému orchestru hlavního města Prahy FOK za nádherný hudební přednes a radostné zahájení dnešního krásného večera.

Váš Michael Fehn
předseda představenstva E.ON Czech Holding AG

e-on

**Sehr geehrte Damen und Herren, liebe Freunde
der E.ON Czech Gruppe,**

bereits zum 12. Mal darf ich Sie ganz herzlich zum traditionellen Neujahrskonzert der E.ON Czech Gruppe begrüßen.

In diesem Jahr wollen wir Ihnen den Jahresanfang mit Melodien von Wolfgang Amadeus Mozart, Maurice Ravel und Antonín Dvořák versüßen.

Im ersten Teil des Konzertes werden Sie von der Ouvertüre zu „Le nozze di Figaro“ mitgerissen, deren berauschendes Tempo Sie dann über Ravels sich kontinuierlich steigendem „Boléro“ bis hin zum Höhepunkt des Abends, der Sinfonie Nr. 9 „Aus der Neuen Welt“ von Antonín Dvorak, tragen wird.

Durch das gesamte Konzertprogramm wird Sie das Sinfonische Orchester der Hauptstadt Prag FOK begleiten, das zu unseren führenden Musikensembles zählt. Den Taktstock wird heute Abend der Dirigent Tomáš Brauner schwingen, der regelmäßig mit den großen Orchestern Tschechiens, wie z. B. dem Sinfonieorchester des Tschechischen Rundfunks, der Pilsner Philharmonie oder der Mährischen Philharmonie Olomouc zusammenarbeitet.

Sehr geehrte Damen und Herren, liebe Gäste, ich wünsche Ihnen einen wunderschönen Abend voller vergnüglicher musikalischer Erlebnisse und anregender Gespräche mit den Vertretern unserer Gruppe, in deren Namen ich mich bei Ihnen dafür bedanken möchte, dass Sie unserer Einladung nachgekommen sind. Wir wünschen Ihnen auf diesem Wege für 2017 Gesundheit, persönliches Wohlergehen sowie viel Erfolg bei all Ihren Vorhaben.

Ganz herzlich möchte ich mich auch bei Herrn Tomáš Brauner und dem Sinfonischen Orchester der Hauptstadt Prag FOK für die wundervolle musikalische Darbietung und den heiteren Einstieg in einen für uns alle schönen Abend bedanken.

Ihr Michael Fehn
Vorstandsvorsitzender der E.ON Czech Holding AG

e-on

SLOVO K PROGRAMU

Operu buffu *Figarova svatba*, KV 492, zkomponoval **Wolfgang Amadeus Mozart** (1756–1791) roku 1786 a jako jediná jeho opera – a jedno z velmi mála jeho děl – nebyla psána pro žádnou konkrétní příležitost. Její jednovětá *Sinfonia* (předehra) vychází z italského typu, tedy s řazením vět allegro – adagio – allegro. Původně totiž měla obsahovat tři části: mezi expozici a reprízu (provedení je vynecháno) plánoval Mozart vložit „Andante con moto“ (Siciliano) v d moll. Podobně mimochodem koncipoval

třídílnou předehru k *Únosu ze serailu*. Předehra k Figarově svatbě sice přímo neanticipuje hudbu opery, jako je tomu v případech předeher k *Donu Giovannimu* a *Kouzelné flétně*, ale svým charakterem – „perpetuum mobile“ v maximálním tempu (Mozartovi údajně při zkouškách nebylo žádné tempo dostatečně rychlé) s virtuózní party všech nástrojů orchestru – však dokonale navozuje živou atmosféru opery.

Krátce před odjezdem na turné po Americe dostal v roce 1928 **Maurice Ravel** (1875–1937) od Idy Rubinštejnové zakázku na balet s názvem *Fandango*. Původním skladatelovým záměrem bylo zorchestrovat části klavírní *Iberie* Isaaca Albénize. Vzhledem k tomu, že však práva na toto dílo nebyla volná, zkomponoval nakonec Ravel svůj vlastní balet se španělsky znějícím tématem. *Bolero*, jak bylo dílo přejmenováno, trvá přibližně 15 minut a je založeno na devaterém opakování dvoudílného tématu – tónina, melodie a rytmus přitom zůstávají stále stejné, mění se pouze instrumentace a sazba, takže skladba stále graduje. Ravel však výslovně trval na tom, že dílo musí být hráno ve stálém a neměnném tempu a po provedení v roce 1930 vytkl rychlé tempo a zrychlování v závěru dokonce samotnému slovutnému Toscaninimu. Při prvním provedení díla v podobě baletní produkce v Pařížské opeře tančila Ida Rubinštejnová roli tanečnice flamenca, která si zkouší kroky na baru a je obklopená sexuálně posedlými muži. Ravel však s tímto ztvárněním nesouhlasil. V jeho vlastním konceptu šlo o scénu před továrnou, která je charakterizována právě oním mechanickým rytmem. Takto byl však balet proveden až po skladatelově smrti. Bolero se ale usídlilo především na koncertních pódiiích a dnes patří k nejčastěji hraným skladbám vážné hudby vůbec. Velkou popularitu si získalo již za života Ravela, který se tomu divil a předpokládal, že orchestry budou takovou hudbu odmítat hrát. Podle jedné, dost možná smyšlené historky křičela nějaká žena po premiéře kusu: „... je to blázen,

TOMÁŠ BRAUNER

DIRIGENT

Tomáš Brauner (nar. 1978) absolvoval Pražskou konzervatoř (hra na hoboj a dirigování) a v roce 2005 Akademii múzických umění (dirigování). Následovala studijní stáž na Universität für Musik und darstellende Kunst ve Vídni, zúčastnil se také mistrovských dirigentských kursů u Kurta Masura ve Wroclavi. V roce 2010 se stal laureátem Mezinárodní dirigentské soutěže Dimitrise Mitropoule v Aténách a přijal post hlavního hostujícího dirigenta Plzeňské filharmonie. Tuto pozici zastává od roku 2006 také v Českém národním symfonickém orchestru.

V září 2007 hostoval u Státního moskevského rozhlasového orchestru, s nímž doprovázel přední sólisty z petrohradského Mariinského divadla a moskevského Velkého divadla. V dubnu 2008 se podílel na nastudování Janáčkovy opery Její pastorkyňa v Mexico City.

Od roku 2007 působí v opeře Divadla J. K. Tyla v Plzni, kde diriguje mj. Mozartova Dona Giovanniho, Čajkovského Pannu orleánskou, Verdiho Nabucca, Rossiniho Lazebníka sevillského, Dvořákova Jakobína, Pucciniho Turandot, Ponchielliho La Giocondu a Gounodova Fausta.

V roce 2009 zahájil spolupráci se Státní operou Praha, kde se podílel na nastudování Verdiho Otella a Massenetova Dona Qui-chotta, dirigoval reprízy Verdiho Nabucca a Rossiniho Lazebníka sevillského a nastudoval koncertní provedení Thomasovy Mignon.

Spolupracuje rovněž s Národním divadlem moravskoslezským v Ostravě, kde mj. nastudoval nové inscenace Verdiho Nabucca a Gounodovy opery Romeo a Julie.

Tomáš Brauner pravidelně spolupracuje se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu, Pražskou komorní filharmonií, aténským Orchestra of Colours, Pražským komorním orchestrem, Komorní filharmonií Pardubice, Filharmonií Bohuslava Martinů, Moravskou filharmonií Olomouc nebo Severočeskou filharmonií Teplice.

Od září 2013 je šéfdirigentem Plzeňské filharmonie a od sezóny 2014/15 hlavním hostujícím dirigentem Symfonického orchestru Českého rozhlasu.

ausgerufen haben „Hilfe, ein Verrückter!“. Als Ravel das erfährt, erwiderte er trocken, sie habe das Werk verstanden.

Die Sinfonie *Aus der Neuen Welt* von **Antonín Dvořák** (1841 – 1904) ist weltweit ohne Zweifel das bekannteste tschechische sinfonische Werk und eins der bekanntesten tschechischen Musikwerke überhaupt. Dvořáks neunte (und letzte) Sinfonie entstand während seines Aufenthaltes in den Vereinigten Staaten, wo er als Direktor des *National Conservatory of Music of America* in den Jahren 1892–1895 tätig war. Sein Opus magnum schrieb der Komponist während einer relativ kurzen Zeit zwischen Februar und dem 24. Mai 1893.

Es handelt sich um ein geniales Musikwerk des Synthetismus, in dem der Autor es schaffte, die Melodik afroamerikanischer Spirituals mit tschechischer Folklore und vielleicht sogar Elementen indianischer Musik harmonisch zu verbinden. Die Sinfonie charakterisiert zudem auf musikalischer Ebene das dynamische Amerika, das sich an die Sonne drängt, wie Dvořák es während seines Aufenthaltes kennenlernte. Es handelt sich sowohl um eine amerikanische als auch tschechische Sinfonie, da Dvořák vor allem in deren berühmten *Largo* mit großer emotioneller Intensität sein Heimweh schildert, das ihn zwei Jahre später zur Rückkehr nach Böhmen zwang. Vor allem amerikanische Kritiker erlagen der Versuchung, in dem Werk absoluter sinfonischer Musik auch einen programmatischen Inhalt zu sehen, und zwar in Form der Vertonung von Abschnitten von Longfellows *Lied von Hiawatha* (vor allem in den mittleren zwei Sätzen), wahrscheinlich sahen sie auch darum Ansätze indianischer Musikmotive. Diese Annahmen lehnte Dvořák jedoch scharf ab. Dies müsste nicht von größerer Bedeutung sein, aber es gibt auch keinen konkreten Beweis, dass er solche Theorien bestätigt hätte (etwas Anderes ist die indirekte Inspiration, Dvořák hat *Hiawatha* gelesen!). Dvořáks Aussage hierzu selbst, die diese Theorie beweisen sollte, ist erst aus zweiter Hand überliefert.

Jedenfalls hört die Sinfonie seit ihrer Uraufführung die Zuschauer sowie Interpreten weltweit nicht auf zu faszinieren und gehört zu einem der besten „Exportartikel“ der Tschechischen Republik überhaupt. So zum Beispiel veranstaltete die Australische Rundfunkstation ABC Classic FM einen Wettbewerb zu die 100 beliebtesten Sinfonien. Die Teilnehmer der Umfrage wählten die Sinfonie *Aus der Neuen Welt* auf den ersten Platz. Die Musiker aus den Vereinigten Staaten gestehen dem Werk außerordentliche Bedeutung bei der Entstehung einer authentischen, amerikanischen „nationalen“ Komponistenschule zu, der Dvořák besonders durch seinen meisterhaft gemischten Stil-Cocktail verschiedener Nationalitäten, welche die Vereinigten Staaten bis heute bewohnen, ihre Richtung wies. Und natürlich dürfen wir neben dem irdischen auch den überirdischen Ruhm der Sinfonie *Aus der Neuen Welt* nicht vergessen – es war gerade dieses Werk, das der Astronaut Neil Armstrong bei der Landung der Apollo 11 auf dem Mond 1969 erklingen ließ.

je to blázen...“ Když se o tom Ravel dozvěděl, usmál se a řekl, že tato žena kusu porozuměla.

Novosvětská symfonie Antonína Dvořáka (1841–1904) je určitě ve světě nejznámější českou symfonickou skladbou a jedním z nejznámějších českých hudebních děl vůbec. Dvořákova 9. (a poslední) symfonie vznikla v době autorova pobytu ve Spojených státech, kde působil jako ředitel newyorské konzervatoře v letech 1892–1895. Skladatelův „opus magnum“ vznikl během relativně krátkého období mezi lednem a 24. květnem 1893.

Jde o geniální dílo hudebního syntetismu, kde skladatel dokázal harmonicky propojit melodiku černošských spirituálů s českým folklórem a snad i indiánskými motivy. Symfonie navíc skvěle hudebně charakterizuje dynamickou Ameriku deroucí se na výsluní, jak ji Dvořák během svého pobytu poznal. Jde o symfonii zároveň americkou i českou, protože zejména ve slavném *Largu* Dvořák vyzpíval s vysokou emoční intenzitou svůj stesk po domově, který ho nakonec donutil o dva roky později k návratu do Čech. Zejména američtí kritici podléhali pokušení vidět v tomto díle „absolutní“ symfonické hudby i programní náplň v podobě zhudebnění některých částí Longfellowova eposu *Píseň o Hiawathovi* (zejména v prostředních dvou větách) a asi i proto zde spatřovali i náznaky „indiánských“ hudebních motivů. Tyto domněnky ale Dvořák vždy ostře odmítal. To by ještě nemuselo samo o sobě mnoho znamenat, ale není ani žádný konkrétní důkaz, který by takové teorie potvrzoval (něco jiného je samozřejmě inspirace nepřímá, Dvořák Hiawathu četl!). Samotný Dvořákův výrok, který měl tuto teorii dokazovat, je totiž zaznamenán až „z druhé ruky“.

Symfonie každopádně od svého prvního uvedení nepřestává fascinovat posluchače i interprety po celém světě a je jedním z vůbec nejlepších „vývozních artiklů“ České republiky. V roce 2009 například pořádala australská rozhlasová stanice ABC Classic FM soutěž o 100 nejoblíbenějších symfonií. Respondenti v ní na 1. místo zvolili Novosvětskou. Hudebníci ve Spojených státech také dodnes přiznávají dílu mimořádný význam pro vznik autentické, americké „národní“ skladatelské školy, které Dvořák naznačil směr především svým mistrovsky umíchaným „koktejlem“ stylů různých národností, které Spojené státy obývaly a obývají. A nesmíme samozřejmě opomenout nejen pozemský, ale i „vesmírný“ věhlas „Novosvětské“ – bylo to právě toto dílo, které nechal astronaut Neil Armstrong zaznít během přistání Apolla 11 na Měsíci v roce 1969.

EIN WORT ZUM PROGRAMM

Die Opera buffa *Le nozze di Figaro* (*Figaros Hochzeit*), KV 492, komponierte **Wolfgang Amadeus Mozart** (1756 – 1791) im Jahr 1786 und als einzige seiner Opern – und nur eines der wenigen seiner Werke – wurde diese zu keinem bestimmten Anlass geschrieben. Deren einsätzeige *Sinfonia* (Ouvertüre) geht vom italienischen Typ aus, also mit der Satzfolge *allegro – adagio – allegro*. Zunächst sollte die *Sinfonia* drei Sätze umfassen; zwischen die Exposition und die Reprise (die Darbietung wird weggelassen) plante Mozart ein *Andante con moto* (*Siciliano*) in d-Moll einzufügen. Auf ähnliche Weise konzipierte er übrigens die dreiteilige Ouvertüre zur *Der Entführung aus dem Serail*. Die Ouvertüre zu Figaros Hochzeit nimmt zwar nicht direkt die Opernmusik vorweg, wie es bei den Ouvertüren zu *Don Giovanni* und *Der Zauberflöte* der Fall ist, aber durch ihren Charakter – ein *Perpetuum mobile* im maximalen Tempo (angeblich war Mozart bei den Proben kein Tempo schnell genug) mit virtuosen Partien aller Instrumente im Orchester – erweckt sie tadellos die lebendige Atmosphäre der Oper.

Kurz bevor er auf seine Amerika-Tournee aufbrach, erhielt 1928 **Maurice Ravel** (1875 – 1937) von Ida Rubinstein den Auftrag zu einem Ballett namens *Fandango*. Ursprünglich beabsichtigte der Komponist, Teile des Klavierwerkes *Ibéria* von Isaac Albéniz für Orchester umzuschreiben. Da jedoch die Transkriptionsrechte bereits vergeben waren, komponierte Ravel schließlich ein eigenes Ballett mit einem spanisch klingendem Thema. *Der Boléro*, wie das Werk umbenannt wurde, dauert etwa 15 Minuten und beruht auf der neunmaligen Wiederholung zweier thematischer Abschnitte – die Tonart, Melodie und Rhythmus bleiben gleich, es ändert sich nur die Instrumentierung und die Faktur, wodurch die Komposition an Spannung erhält. Ravel bestand jedoch ausdrücklich darauf, dass das Werk stets im selben Tempo gespielt werden soll. Nach der Aufführung im Jahr 1930 soll er selbst den angesehenen Toscanini für das schnelle Tempo und dessen Steigerung gerügt haben. Bei der ersten Ballett-Aufführung des Werkes in der Pariser Oper stellte Ida Rubinstein die Rolle einer Flamenco-Tänzerin dar, die an der Bar ihre Tanzschritte probt und dabei von einem Kreis erregter Männer umgeben ist. Ravel war jedoch mit dieser Darbietung nicht einverstanden. Nach seiner eigenen Auffassung handelte es sich um eine Szene vor einer Fabrik, die vor allem durch den mechanischen Rhythmus gekennzeichnet ist. In dieser Form wurde das Ballett jedoch erst nach dem Tod des Komponisten aufgeführt. Der *Boléro* etablierte sich aber vor allem auf Konzertbühnen und gehört heutzutage zu den überhaupt meist gespielten Werken der klassischen Musik. Bereits zu Ravels Lebzeiten erfreute sich das Werk großer Popularität, worüber er sich verwundert zeigte, da er eigentlich der Annahme war, dass die Orchester sich weigern werden, ein solches Werk zu spielen. Nach einer wahrscheinlich erfundenen Geschichte soll eine Zuschauerin nach der Uraufführung des Werkes

TOMÁŠ BRAUNER

DIRIGENT

Tomáš Brauner (geb. 1978) absolvierte das Prager Konservatorium (in den Fächern Oboe und Dirigieren) und 2005 die Akademie der musischen Künste in Prag (Fach Dirigieren). Es folgte ein Studienaufenthalt an der Universität für Musik und darstellende Kunst in Wien, er nahm ebenfalls an Meisterkursen für Dirigenten bei Kurt Masur in Wrocław teil. 2010 wurde er Laureat des Internationalen Dimitris-Mitropoulos-Dirigentenwettbewerbs in Athen und nahm die Stelle des Haupt-Gastdirigenten bei der Pilsner Philharmonie an. Diesen Posten hält er seit 2006 auch beim Tschechischen Nationalen Symphonieorchester inne.

Im September 2007 gastierte er beim Staatlichen Sinfonieorchester Moskau, mit dem er führende Solisten des Sankt Petersburger Mariinski-Theaters und des Moskauer Bolschoi-Theaters begleitete. Im April 2008 beteiligte er sich an der Inszenierung von Janáčeks Oper Jenůfa in Mexico City.

Seit 2007 ist er in der Oper der J. K. Tyl-Theaters in Pilsen tätig, wo er u.a. Mozarts Don Giovanni, Tschaikowskis Die Jungfrau von Orleans, Verdis Nabucco, Rossinis Barbier von Sevilla, Dvořáks Jakobiner, Puccinis Turandot, Ponchiellis La Gioconda und Gounods Faust.

2009 begann seine Zusammenarbeit mit der Staatsoper Prag, wo er sich an den Inszenierungen von Verdis Otello und Massenets Don Quichotte beteiligte, ferner dirigierte er Aufführungen von Verdis Nabucco und Rossinis Barbier von Sevilla und studierte die Konzertaufführung von Thomas Mignon ein.

Ebenfalls arbeitet er mit dem Mährisch-Schlesischen Nationaltheater in Ostrava zusammen, wo er u.a. Neuinszenierungen von Verdis Nabucco und Gounods Roméo et Juliette einstudierte.

Tomáš Brauner arbeitet regelmäßig mit dem Sinfonieorchester des Tschechischen Rundfunks, der Prager Kammerphilharmonie, dem Orchestra of Colours Athen, dem Prager Kammerorchester, der Kammerphilharmonie Pardubice, der Bohuslav-Martinů-Philharmonie, der Mährischen Philharmonie Olomouc oder der Nordböhmisches Philharmonie Teplice zusammen.

Seit September 2013 ist er Chefdirigent der Pilsner Philharmonie und seit der Saison 2014/15 Haupt-Gastdirigent des Sinfonieorchesters des Tschechischen Rundfunks.

OBSAZENÍ ORCHESTRU V SEZÓNĚ 2016/2017

ORCHESTERBESETZUNG IN DER SAISON 2016/2017

I. HOUSLE / FIRST VIOLIN / I. VIOLINE

Čepurčenko Rita – koncertní mistr / Konzertmeister
Hurník Jiří – koncertní mistr / Konzertmeister
Takahashi Hiroko – zástupce koncertního mistra / stellv. Konzertmeister
Šafařík Pavel – zástupce koncertního mistra / stellv. Konzertmeister
Vondráčková Adéla – zástupce koncertního mistra / stellv. Konzertmeister
Šisler Radim
Pechoušková Světlana
Hlaváč Petr
Kosina František
Šilar Filip
Vlk Matěj
Štecher Pavel
Kameš Martin
Fousková Blanka
Mráček Jan
Riedlbauch Josef
Marek Jakub
Dvořák Václav
Vacek Václav
Charapenka Viktoriya
Pustějovský Ondřej

II. HOUSLE / SECOND VIOLIN / II. VIOLINE

Havlík Miloš – vedoucí skupiny / Stimmführer
Anghelescu Costin – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer
Jiroušek Zdeněk – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer
Vaňková Marie
Bauer Josef
Beranová Vlasta
Hořovská Vladislava
Kučera Vladimír
Šimečková Hana
Teringer Jiljí
Typolt Petr
Fleissigová Nila
Vaňková Anna
Skoumalová Miluše
Borůvka Petr
Kostková Anna

VIOLY / VIOLA / BRATSCH

Peřina Pavel – vedoucí skupiny / Stimmführer

Duda Tomáš – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Bažant Vladimír – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Melkus Alan

Smola Oldřich

Nykrýn Jan

Peřinová Zuzana

Binarová Věra

Malinjak Vladan

Zajačik Vladimír

Zajíc Jiří

Vladyka Milan

Janálová Jindřiška

Stadtherr Karel

VIOLONCELLA / CELLO / VIOLONCELLO

Jahoda Miloš – koncertní mistr / Konzertmeister

Chuchro Jan – zástupce koncertního mistra / stellv. Konzertmeister

Matějka Jaroslav – zástupce koncertního mistra / stellv. Konzertmeister

Žemlička Richard

Malíšek Petr

Anýžová Věra

Zelenková Michaela

Malíšková Petra

Stehlík Roman

Halama Jan

Fleissig Václav

KONTRABASY / DOUBLE-BASS / KONTRABASS

Zelenka Martin

– vedoucí skupiny / Stimmführer

Novák Michal

– zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Verner Lukáš

– zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Hoskovec Václav

Vokoun Jan

Fendrych David

Marada Vojtěch

Landa Ondřej

Lustig Marek

FLÉTNY / FLUTE / FLÖTE

Brožová Hana – vedoucí skupiny / Stimmführer

Heger Robert

Skuhra Jiří – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Klimánek Martin

Hodáňková Petra – (solo picc)

HOBOJE / OBOE / OBOE

Séquardtová Liběna – vedoucí skupiny, koncertní mistr dechové harmonie / Stimmführer, Konzertmeister der Blasharmonie

Likin Jurij – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Kocina Radim

Hodánek Jan – (anglický roh / Englischhorn)

Boušková Monika – (anglický roh / Englischhorn)

KLARINETY / CLARINET / KLARINETTE

Mareš Vlastimil – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Mach Jan

Marek Jaroslav – vedoucí skupiny / Stimmführer

Plechatý Miroslav

Cícha Zbyněk

FAGOTY / BASSOON / FAGOTT

Hucek Luboš – vedoucí skupiny / Stimmführer

Fürbach Václav – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Jedlička Jaroslav

Němeček Petr

Rímský Štěpán

Šindelář Ondřej

LESNÍ ROHY / FRENCH HORN / HORN

Rzounková Zuzana – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Sokol Martin

Hernych Petr – vedoucí skupiny / Stimmführer

Langweil František

Kirschner Tomáš

Chomoucký Petr

Krajhanzlová Eva

TRUBKY / TRUMPET / TROMPETE

Zvolánek Marek – vedoucí skupiny / Stimmführer

Vajo Marek – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Řezníček Josef

Pollák Dávid

Kovařík Lubomír

POZOUNY / TROMBONE / POSAUNE

Novotný Jiří – vedoucí skupiny, zástupce konc. mistra dech. harmonie / Stimmführer, stellv. Konzertmeister der Blasharmonie

Neubauer Kurt

Ferebauer Václav – zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Penk Stanislav

Bialko Tomáš

TUBA / TUBA / TUBA

Salajka Petr

BICÍ / PERCUSSION

Krásá Lubor – vedoucí skupiny / Stimmführer

Čech Svatopluk ml.

– zástupce vedoucího skupiny / stellv. Stimmführer

Kopřiva Martin

Řehoř David

Honda Junko

HARFA / HARP / HARFE

Müllerová Hana

KLAVÍR / PIANO / PIANO

Valtová Kosinová Daniela

SYMFONICKÝ ORCHESTR HL. M. PRAHY FOK

Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK je předním českým hudebním tělesem, které obohacuje koncertní život především české metropole a zároveň na nejvyšší úrovni reprezentuje českou kulturu v zahraničí.

Těleso bylo založeno roku 1934. Zkratka FOK symbolizuje původní zaměření orchestru (Film – Opera – Koncert). Od roku 1952 je zřizovatelem tělesa hl. m. Praha a původní název „Orchestr F. O. K.“ se mění na „Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK“. Uměleckou dráhu orchestru zásadně ovlivnily epochy, pod nimiž jsou podepsáni šéfdirigenti Václav Smetáček (1942–1972), Jiří Bělohlávek (1977–1989) a Serge Baudo (2001–2006). Čestným šéfdirigentem orchestru je Jiří Kout.

Od sezóny 2015/2016 v jeho čele stojí finský dirigent Pietari Inkinen. Rezidenčním umělcem je José Cura a hlavním hostujícím dirigentem Jac van Steen.

Orchestr sídlí a koncertuje v atraktivním prostoru Smetanovy síně Obecního domu, který je jednou z nejznámějších secesních staveb v Praze. Kromě večerních koncertů zde uvádí také speciální dopolední programy pro děti. V nabídce FOK jsou i komorní koncerty v kostele sv. Šimona a Judy, klavírní recitály ve Dvořákově síni Rudolfiny nebo cyklus komorních koncertů Obrazy a hudba v Anežském klášteře.

Renomé a respekt si orchestr získává po celou dobu své existence pod vedením mezinárodně uznávaných dirigentů a spoluprací s dlouhou řadou špičkových sólistů. Hostoval ve většině evropských zemí, opakovaně též v Japonsku a Spojených státech amerických. Navštívil rovněž Jižní Ameriku, Portoriko, Tchaj-wan, Koreu, Turecko, Izrael, Omán, Čínu a další země. Dlouhou tradici orchestru dokládá také rozsáhlý katalog gramofonových, rozhlasových a televizních snímků.

SINFONISCHES ORCHESTER DER HAUPTSTADT PRAG FOK (PRAGER SYMPHONIKER)

Das Sinfonische Orchester der Hauptstadt Prag FOK gehört zu den führenden tschechischen Klangkörpern. Es bereichert vor allem das Kulturleben der tschechischen Metropole, repräsentiert jedoch zugleich auf höchstem Niveau die tschechische Kultur im Ausland.

Das Orchester wurde 1934 gegründet und die Abkürzung FOK bezeichnet die ursprüngliche Ausrichtung des Orchesters (Film – Oper – Konzert). Seit 1952 ist die Hauptstadt Prag Träger des Ensembles, die ursprüngliche Bezeichnung Orchester F.O.K. änderte sich dabei in Sinfonisches Orchester der Hauptstadt Prag FOK. Den künstlerischen Werdegang des Orchesters beeinflussten auf markante die Chefdirigenten Václav Smetáček (1942–1972), Jiří Bělohlávek (1977–1989) und Serge Baudo (2001–2006). Ehren-Chefdirigent des Orchesters ist Jiří Kout.

Seit der Saison 2015/2016 wird das Orchester vom finnischen Dirigenten Pietari Inkinen geleitet. Künstler in Residenz ist José Cura und Hauptgastdirigent ist Jac van Steen.

Die heimische Bühne sowie Konzertsaal des Orchesters ist der prunkvolle Smetana-Saal des Gemeindehauses, einem der bekanntesten Jugendstilgebäude Prags. Neben Abendkonzerten finden hier auch spezielle Vormittagsveranstaltungen für Kinder statt. Im Angebot des FOK sind ebenfalls Kammerkonzerte in der Sankt Simon und Judas Kirche in Prag, Klavierrecitals im Dvořák-Saal des Rudolfinum

oder der Kammerkonzertzyklus Bilder und Musik im Agneskloster.

Sein Renommee sowie seine Anerkennung gewinnt das Orchester seit dessen Entstehung unter der Leitung international anerkannter Dirigenten sowie durch die Zusammenarbeit mit einer langen Reihe führender Solisten. Das Sinfonieorchester war in den meisten europäischen Ländern und wiederholt auch in den Vereinigten Staaten und Japan zu Gast. Es gastierte ebenfalls in Südamerika, Portoriko, Taiwan, Korea, der Türkei, Israel, Oman, China und weiteren Ländern. Von der langen Tradition des Orchesters zeugt ebenfalls ein umfangreicher Katalog von Platten-, Rundfunk-, und Fernsehaufnahmen.

